

крайбрѣжната равнина рѣкитѣ Шкумба, Арзень, Ишми, Мати и др. По тия непристѣпни скали живѣятъ полудивитѣ независими албански племена — дукаджини, мирдита и матяни. Северната частъ на главния гребень е покрита съ девствени гори, които се простиратъ нѣколко деня пѣтъ; долу сж джбови, по-нагоре букови, а по височинитѣ борови и елови. Една частъ отъ гребена между мѣстността Матя и Черни-Дринъ представя стрѣмна, лишена отъ растителностъ, скалиста стена съ величествено изрѣзани контури (до 1300 метра) и се нарича по албански *Малиси* (Черна-планина).

Дълбокиятъ проломъ на съединения Дринъ раздѣля тая планинска страна отъ грамадния алпийски планински вѣзелъ, който се намира между равнината Скутари (по албански Шкодра) и Метохия и отъ нѣкои се нарича *Албански Алпи* (у древнитѣ Bertiscus). Повечето върхове на тоя малко известенъ планински чукаръ сж досущъ недостѣпни и отъ голѣма височина (Виситоръ, Глѣбъ, Проклетия и др.). Надъ мѣстото, дѣто се сливатъ двата Дрина, се издига полегатъ, обрасналъ съ гора конусъ — *Бищрикъ*. Който пѣтува отъ Призренъ за Шкодра, вижда отъ дѣсната си страна, задъ бездѣнния проломъ на Дринъ, единъ величественъ редъ отъ около 50 ярко-свѣтли игловидни върхове, които отчасти се състоятъ отъ бѣлоснѣженъ варовикъ, отчасти наистина сж покрити съ снѣгъ и дори съдържатъ ледници въ своитѣ пукнатини. Мжчно е да се намѣри по-величественъ изгледъ дори и въ центъра на Алпитѣ⁵⁶. Обитатели на тия планини сж или полудиви албанци, или тъмно-кафяви мечки, вълци и сърни.

Босна е изпълнена съ планински вериги, които по своитѣ особености могатъ се сравни съ Карстъ. Отъ дѣсния брѣгъ на Дринъ се започватъ разнообразнитѣ планински групи на Сърбия. Въ срѣдата на княжеството лежатъ Руднишкитѣ планини (Шурацъ 1054 м.). На северъ отъ тѣхъ презъ мѣстността *Шумадия* минава единъ гористъ чукаръ съ низки върхове (Венчацъ, Буколя, Космай) до Дунава, дето се заврѣшва съ Авала при Бѣлградъ. Въ южната частъ на Сърбия се трупатъ исполински скалисти маси, срѣдъ които се възвишава *Копаоникъ* (1945 м.); отъ неговия връхъ се открива прелестенъ изгледъ на Косово поле, Шаръ планина, планинитѣ на северна Албания и Моравската областъ. Отъ Копаоникъ на юго-изтокъ, по вододѣла между Косово поле и Моравската долина, се простиратъ малко известни планински чукари чакъ до Кара-дагъ. Източно отъ Копаоникъ върви стрѣмната стена *Ястребацъ* (до 1000 м.) до Българска Морава, задъ която се съзиратъ поменатитѣ по-горе Ртанъ и Озренъ.

До тукъ ние завършихме описанието на планинскитѣ вериги на полуострова, доколкото е необходимо за нашата целъ. Върховетѣ на тая планинска система никжде не надминаватъ 3,000 метра. Повечето планини не сж покрити съ гори. Горитѣ, както на върховетѣ, така и въ долинитѣ се намиратъ въ жалко състояние; висока, гжста, девствена гора сега е голѣма рѣдкостъ на Балканския полуостровъ. Наистина, пѣтешественикътъ рѣдко бива лишенъ отъ вида на голѣми равнини, покрити съ букози и джбови дървета, ала каква е тая гора! Отъ Бѣлградъ до Спарта горитѣ навредъ сж страшно опустошени, не зарадъ постройки (въ Турция, освенъ това, е забраненъ износътъ на дървенъ строителенъ материалъ), ами отъ ненаситнитѣ стада кози, които изпоядатъ всички млади фиданки и отъ скитницитѣ-овчари, които за свои нужди изгарятъ цѣли дървета, а понѣкога все тѣй хладнокрѣвно и цѣли обширни гори. Който е пѣтувалъ по горитѣ на Сърбия, знае тежкото впечатление, което правятъ стѣрчащитѣ отъ земята обгорѣли пѣнове, каквито тамъ всѣки день се явяватъ съ стотини. Въ срѣднитѣ вѣкове голѣми пространства сж били покрити съ девствени гори; тѣхното изтрѣбление се започва едва отъ времето на турското владичество.